





Çocuk Oyun Alanlarının Ebeveynler Açısından Değerlendirilmesi (Gaziantep İli Örneği)

Hasan Kaya  hasan130505@gmail.com
Gaziantep Üniversitesi 

Fikret Alıncak  alincakfikret27@gmail.com
Gaziantep Üniversitesi 

Öz:

Oyun; çocuğun dünyayı tanımaya, anlamlandırmasına ve keşfetmesine yönelik eğlence amaçlı yapılan etkinlikler olarak karşımıza çıkmaktadır. Çocukların kendilerini tanımalarında ve ifade etmelerinde oyun oldukça önemlidir. Özellikle oyun alanlarının çocukların gelişimi açısından en verimli araçlardan birisi olduğunu söyleyebiliriz. Bu çalışmanın amacı çocuk oyun alanlarının ebeveynler açısından değerlendirilmesidir. Araştırmanın evrenini Gaziantep ili içerisinde farklı alanlarda yer alan oyun alanlarını kullanan çocukların ebeveynleri, örneklem grubunu ise gönüllülük esasına dayalı olarak seçilen 201 (128 kadın, 73 erkek) ebeveyn oluşturmaktadır. Araştırmada veri toplama aracı olarak Ulaş ve Ayan (2016) tarafından geliştirilen, geçerlik ve güvenirlik analizleri yapılmış olan “Çocuk Oyun Alanları Değerlendirme Ölçeği (ÇOADÖ)” kullanılmıştır. Verilerin analizinde SPSS 22.0 programı kullanılmıştır. Normallik sınaması için Kolmogorov-Smirnov testi, homojenlik sınaması için Levene testi uygulandı. Normal dağılım göstermeyen veri setleri için çarpıklık ve basıklık değerleri kontrol edildi ve ± 2 değeri içinde olan veri setlerinin normal dağılım gösterdiği kabul edildi. Veriler; aritmetik ortalama ve standart sapma olarak sunuldu. Verilerin Kolmogorov-Smirnov testi sonuçlarına ve veri sayısına bakılarak uygun olan test yöntemleri belirlendi. Verilerin bağımsız değişkenlere bağlı farklılaşma düzeyini değerlendirmek için iki bağımsız grup ortalamaları arasındaki karşılaştırmalarda, bağımsız örneklem t-testi; ikiden fazla bağımsız grup ortalamalarının analizinde ise tek yönlü varyans analizi (ANOVA) kullanıldı. Farklılığın hangi uygulamada olduğunun belirlenmesi için LSD düzeltme testi uygulandı. İstatistiksel sonuçlar %95 güven aralığında ve $p < 0.05$ anlamlılık düzeylerinde değerlendirildi. Araştırma sonucunda ebeveynlerin oyun alanlarının yeterliliğinin yaş, cinsiyet, medeni durum, eğitim durumu, meslek grubu ve çocuk sayısı değişkeni açısından anlamlı bir farklılık olmadığı görülmüştür. Ebeveynlerin oyun alanlarının yeterliliği ile oyun alanlarını kullanma sıklığı değişkeni açısından ölçeğin hijyen ve aydınlatma yeterliliği, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık olmadığı, genel yeterlilik alt boyutunda ise oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığı ortalaması yüksek olan gruplar lehine anlamlı farklılığın olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, oyun alanı, ebeveyn.



Abstract:

Play is a recreational activity that helps children recognize, make sense of and explore the world. Play is very important for children to recognize and express themselves. We can say that playgrounds are one of the most efficient tools for children's development. The aim of this study is to evaluate children's playgrounds in terms of parents. The population of the study consists of parents of children who use playgrounds located in different areas in Gaziantep province, and the sample group consists of 201 (128 female, 73 male) parents selected on the basis of volunteerism. In the study, the "Children's Playgrounds Evaluation Scale (CLOSES)" developed by Ulaş and Ayan (2016), whose validity and reliability analyses were conducted, was used as a data collection tool. SPSS 22.0 program was used for data analysis. Kolmogorov-Smirnov test was applied for normality test and Levene's test was applied for homogeneity test. Skewness and kurtosis values were checked for data sets that did not show normal distribution, and data sets within ± 2 were considered to show normal distribution. Data were presented as arithmetic mean and standard deviation. The appropriate test methods were determined based on the Kolmogorov-Smirnov test results and the amount of data. Independent sample t-test was used for comparisons between the averages of two independent groups and one-way analysis of variance (ANOVA) was used for the analysis of the averages of more than two independent groups to evaluate the level of differentiation of the data depending on independent variables. LSD correction test was applied to determine in which treatment the difference was found. Statistical results were evaluated at 95% confidence intervals and $p < 0.05$ significance levels. As a result of the research, it was seen that there was no significant difference in the adequacy of playgrounds in terms of age, gender, marital status, educational status, occupational group and number of children. It was concluded that there was no significant difference in the sub-dimensions of hygiene and lighting adequacy, equipment adequacy, safety and functionality adequacy and adequacy of playgrounds in terms of the adequacy of playgrounds and the frequency of use of playgrounds by parents, while there was a significant difference in the general adequacy sub-dimension in favor of the groups with a high average frequency of use of play and recreational areas.

Keywords: Children, playground, parent.

GİRİŞ

Kavramsal olarak oyun, eğlenmek ya da eğlenmek amacıyla bazı zamanlarda eğitim-öğretim aracı olmak üzere kullanılmak üzere yapılandırılan bir oynama tarzıdır. Oyun çoğunlukla maaş karşılığı çalışılan işlerden ve çoğunlukla estetik kaygılar ve ideolojik etmenlerin bir ifade biçimi olan sanatsal faaliyetlerden farklılaşan özellikler taşımaktadır. Bununla birlikte, kavramsal ayrımları net olmamakla birlikte birçok oyun da iş (seyircili sporlar veya oyunlardaki profesyonel oyuncular gibi) veya sanat (yapbozlar veya Mahjong, solitaire veya bazı video oyunları) genişletilebilen bir yelpazesi vardır. Oyunlar eğlenmek için gerçekleştirilmekte eğlenirken bireylerde haz duygusunu artırmakta bazı durumlarda başarıya ya da oyun kapsamında ödülü hak etmek için gerçekleştirilmektedir. Tek başına, takım halinde veya çevrimiçi olarak oynanabilmektedir. Bunun yanı sıra oyunlarda amatörler veya profesyoneller gibi aktörlerde bulunmaktadır. Oyunda katılımcı olarak yer alan oynayanlar, bir oynanan oyunun izlenmesi sırasında eğlenmekte hatta oyunda katılımcı olmaksızın oynayan olmayarak bir izlenme kitlesi oluşturmaktadır. Bunun dışında oyun esnasında oyunu oynayan oyuncular kendi sıralamalarını oluştururken kendilerine ait belirli bir taraftar ya da izleyici kitlesinin de oluştuğu görülmektedir. Genel olarak, oyunların oynandığı sırada katılımcı olarak rol alan çocuk eğlencede kısmi bir bölümünde, kiminin izleyici olarak oyunun bir parçası kiminin de oyuncu olduğuna karar vermektir (İşler, 2024).

Oyun, insanlık tarihi kadar eski ve evrensel bir olgudur (Fırat, 2013; Ökcün Akçamuş, 2019). Canlıların var olmasıyla birlikte ortaya çıkan oyun, insanların çevrelerinde gördüklerini taklit ederek birbirlerine anlatmasıyla başlamış ve bu süreç farkında olmadan oyun kavramını açığa çıkarmıştır. Avcı toplumundaki insanlar, avını nasıl avladıklarını taklit yolu ile diğer insanlara anlatmış ve bu hareketler zaman içerisinde bilinçli olarak yapılarak törenlerde sergilenmiştir.

Oyun, bu süreç içerisinde kültürel bir özellik kazanmış ve çocuklarda yetişkinlerin yaptıklarını taklit ederek oyun oynamaya başlamışlardır. Tarih boyunca çocuklar, genellikle oyunlarını kendileri oluşturmuş ya da büyüklerin oynadıkları oyunları değiştirerek yeni oyunlar kurmuşlardır (Başal, 2007). Ökcün Akçamuş (2019) tarafından insanoğlunun bildiği en eski oyuncağın top, en eski oyunların ise beştaş ve iplik oyunu olarak açıklanmaktadır.

Oyun hakkında geçmişten günümüze birçok araştırma yapılmış ve bu nedenle de oyunun birçok tanımı bulunmaktadır. Huizinga, oyunun kültür aktarımını sağladığını ve insan için çok önemli bir etken olduğunu vurgulamaktadır. Ayrıca kültür ve toplum içinde oyunun önemli bir yeri olduğunu belirtmektedir (Yılmaz ve Erduran, 2015). Oyunların kendine özgü, kesin olmayan kuralları ve kültürü vardır. Çocuk, yaşantısında elde ettiği deneyimlerini ve çevresinde gördüklerini öykünerek ifade etmektedir. Bu süreçte ortaya oyun kavramı çıkmaktadır (Sağlam ve Aral, 2016; Arslan ve Bulgu, 2010).

Toran ve arkadaşları'na (2016) göre oyun, çocuğun gerçek yaşantısı olarak tanımlanmakta ve çocuk için vazgeçilmez en etkili yaşam kaynağı olarak görülmektedir. Oyun, evrensel bir dil olarak ifade edilmekte, çocuk oyun oynayarak öğrenmekte ve oyun oynayan çocuğun gelişimi olumlu yönde etkilenmektedir. Oyun oynayan çocuk, kendisi ve dünyası hakkında anlamlandırmalar yapmaktadır (Aly Amer, 2019). Burriss ve Tsao (2002), oyunun yalnızca eğlenceli bir etkinlik olarak görülmemesi gerektiğini, çocuğun oyun oynarken birçok derin anlamı olan öğrenmeler gerçekleştirdiğini vurgulamıştır. Çocuk temel ihtiyacı olan oyunu oynarken aynı zamanda da hayatta kalmak için gerekli olan becerileri oyun oynarken elde etmektedir. Oyunun bu kadar önemli olmasının nedenleri ise çocuğun oyuna gönüllü olarak katılması, oyunu istediği gibi yönlendirmesi, duygu ve düşüncesini oyunun içerisinde dilediğini gibi ifade edebilmesidir (Pilten ve Pilten, 2013).

Oyun, çocuğun en doğal öğrenme ve iletişim aracıdır. Okulöncesi dönem başta olmak üzere çocuğun yaşamında önemli bir yere sahip olan oyun, çocuğu hayata hazırlar. Oyun çocukları bilişsel, fiziksel, psikososyal ve dil gelişimi, akademik beceriler bakımından destekler (Bergen, 2006). Bu açıdan çok boyutluluk göstermektedir. Şöyle ki hem öğrenmen gerçekleşir, hem de öğrenilen bilgiler kullanılarak sürdürülür (İnan Kaya, 2018).

Çocuk oyun alanları, açık ve kapalı oyun alanları olmak üzere iki gruba ayrılmaktadır. Açık oyun alanları; çocuklar açısından en verimli oyun alanı olarak tanımlanmaktadır. Bunlar çocuklar için açık bir alanda yaş gruplarına özel olarak tasarlanmakta olup içerisinde eğitici materyallerin bulunduğu alan olarak ifade edilmektedir. Kapalı oyun alanları ise çocuklar için tasarlanmış dört tarafı duvarla çevrili, eğitici materyallerin bulunduğu sınırlı alan olarak tanımlanmaktadır (Aksoy ve Dere Çiftçi, 2018). Bu değerlendirmeleri dikkate aldığımızda; çocuk oyun alanlarının çocuklara birçok yönden etki ettiğini söyleyebiliriz. Buradan hareketle çalışmada, çocuk oyun alanlarının ebeveynler açısından değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM

Araştırma Modeli

Bu çalışma, tarama modelinde betimsel bir araştırmadır. Çocuk oyun alanlarının ebeveynler açısından değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Tarama modeli geçmişte ya da halen var olan bir durumu, var olduğu şekliyle tespit etmeyi amaçlayan bir araştırma modelidir. Araştırmaya konu olan olay, birey ya da nesne, kendi koşulları içinde ve olduğu gibi tanımlanmaya çalışılır. Onları, herhangi bir şekilde değiştirme, etkileme çabası gösterilmez. Bilinmek istenen şey

vardır ve oradadır. Önemli olan onu uygun bir biçimde gözleyip belirleyebilmektir (Karasar, 2014). Çalışma için Gaziantep Üniversitesi Sosyal ve Beşerî Bilimler Etik Kurulundan 05.05.2023 tarih 325517 sayılı toplantısında 07 nolu karar ile Etik Kurul Onayı alınmıştır

Çalışma Grubu

Çalışma 2023 yılında Gaziantep ili içerisinde farklı alanlarda yer alan oyun alanlarını kullanan çocukların ebeveynleri üzerinde gönüllülük esasına dayalı olarak uygulanmıştır. Çalışmaya 232 ebeveyn gönüllü olarak katılmıştır. Eksik veya yanlış doldurulan ölçekler çalışma dışı bırakılmış ve toplam 201 ebeveynin (128 Kadın, 73 Erkek) doldurduğu ölçekler çalışma kapsamında değerlendirilmiştir.

Veri Toplama Araçları

Araştırma veri toplama aracı olarak Ulaş ve Ayan (2016) tarafından geliştirilen, geçerlik ve güvenilirlik analizleri yapılmış olan “Çocuk Oyun Alanları Değerlendirme Ölçeği (ÇOADÖ)”, elektronik posta aracılığıyla ölçeğin geliştiricisinden izin alınarak kullanılmıştır. Ölçek 21 maddeden oluşmakta ve 5’li likert tipinde değerlendirilmektedir. Kırıkkale de ki çocuk oyun alanlarını değerlendirme amacıyla geliştirilen ölçek, 5’li Likert tipindedir. Soruların hepsi olumludur. Bu olumlu ifadeler Kesinlikle Katılıyorum (5), Katılıyorum (4), Kısmen (3), Katılmıyorum (2), Kesinlikle Katılmıyorum (1) şeklinde sıralanmış ve puanlarıyla değerlendirilmektedir (Ulaş ve Ayan, 2016).

Verilerin Analizi

Araştırma sonunda elde edilen verilerin istatistiksel olarak analiz edilmesinde SPSS paket programı (SPSS for Windows, sürüm 22.0, SPSS Inc., Chicago, Illinois, ABD) kullanıldı. Normallik sınaması için Kolmogorov-Smirnov testi, homojenlik sınaması için Levene testi uygulandı. Normal dağılım göstermeyen veri setleri için çarpıklık ve basıklık değerleri kontrol edildi ve ± 2 değeri içinde olan veri setlerinin normal dağılım gösterdiği kabul edildi. Veriler; aritmetik ortalama ve standart sapma olarak sunuldu. Verilerin Kolmogorov-Smirnov testi sonuçlarına ve veri sayısına bakılarak uygun olan test yöntemleri belirlendi. Verilerin bağımsız değişkenlere bağlı farklılaşma düzeyini değerlendirmek için iki bağımsız grup ortalamaları arasındaki karşılaştırmalarda, bağımsız örneklem t-testi; ikiden fazla bağımsız grup ortalamalarının analizinde ise tek yönlü varyans analizi (ANOVA) kullanıldı. Farklılığın hangi uygulamada olduğunun belirlenmesi için LSD düzeltme testi uygulandı. İstatistiksel sonuçlar %95 güven aralığında ve $p < 0.05$ anlamlılık düzeylerinde değerlendirildi.

Etik Kurul İzin Bilgisi

Bu araştırma, Gaziantep Üniversitenin Sosyal ve Beşerî Bilimler Etik Kurulunun 06/06/2023 tarihli 07 sayılı kararı ile alınan izinle yürütülmüştür.

BULGULAR, YORUM VE TARTIŞMA

Tablo 1. Katılımcıların yaş aralığına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Yaş aralığı	N	Ortalama SS		Ortalama için %95 Güven Aralığı		F	p
			Ortalama	SS	Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	20-25	26	3.08	0.51	2.87	3.28	1.526	0.141
	26-30	38	3.32	0.62	3.12	3.53		
	31-35	31	3.27	0.65	3.03	3.51		
	36-40	51	3.01	0.68	2.82	3.20		
	41-45	21	3.17	0.70	2.85	3.49		

	46-50	9	2.96	0.53	2.55	3.36		
	51-55	9	3.16	0.56	2.72	3.59		
	56-60	5	2.44	0.64	1.65	3.23		
	61-65	3	3.07	1.40	-0.42	6.56		
	66+	8	3.00	0.43	2.64	3.36		
	Toplam	201	3.13	0.65	3.04	3.22		
Genel yeterlilik boyutu	20-25	26	3.33	0.68	3.05	3.60		
	26-30	38	3.32	0.74	3.07	3.56		
	31-35	31	3.41	0.65	3.17	3.65		
	36-40	51	3.29	0.80	3.06	3.51		
	41-45	21	3.25	0.77	2.90	3.60		
	46-50	9	3.36	0.55	2.94	3.78	1.331	0.223
	51-55	9	3.47	0.42	3.15	3.80		
	56-60	5	3.35	0.89	2.24	4.46		
	61-65	3	2.75	0.66	1.11	4.39		
	66+	8	4.09	0.63	3.57	4.62		
	Toplam	201	3.35	0.73	3.25	3.45		
Donanım yeterliliği boyutu	20-25	26	3.50	0.62	3.25	3.75		
	26-30	38	3.41	0.61	3.21	3.60		
	31-35	31	3.66	0.58	3.45	3.88		
	36-40	51	3.38	0.65	3.20	3.56		
	41-45	21	3.54	0.83	3.17	3.92		
	46-50	9	3.42	0.46	3.07	3.78	1.383	0.198
	51-55	9	3.44	0.73	2.88	4.01		
	56-60	5	2.80	0.75	1.87	3.73		
	61-65	3	2.80	1.39	-0.64	6.24		
	66+	8	3.45	0.56	2.98	3.92		
	Toplam	201	3.45	0.66	3.35	3.54		
İşlevsellik ve güvenlik yeterliliği boyutu	20-25	26	3.35	0.71	3.06	3.63		
	26-30	38	3.42	0.67	3.20	3.64		
	31-35	31	3.57	0.58	3.36	3.78		
	36-40	51	3.14	0.78	2.92	3.36		
	41-45	21	3.27	0.58	3.00	3.54		
	46-50	9	3.04	0.61	2.57	3.51	1.685	0.095
	51-55	9	3.52	0.71	2.97	4.06		
	56-60	5	3.07	0.86	2.00	4.14		
	61-65	3	2.78	0.96	0.39	5.17		
	66+	8	3.67	0.50	3.25	4.09		
	Toplam	201	3.33	0.70	3.23	3.42		
Oyun alanlarının yeterliliği	20-25	26	3.26	0.31	3.13	3.39		
	26-30	38	3.29	0.36	3.18	3.41		
	31-35	31	3.41	0.39	3.27	3.56		
	36-40	51	3.16	0.56	3.01	3.32		
	41-45	21	3.26	0.39	3.09	3.44		
	46-50	9	3.11	0.36	2.83	3.38	1.798	0.071
	51-55	9	3.26	0.28	3.05	3.48		
	56-60	5	2.89	0.56	2.19	3.58		
	61-65	3	2.81	0.99	0.35	5.27		
	66+	8	3.43	0.18	3.28	3.59		
	Toplam	201	3.25	0.44	3.19	3.31		

Tablo 1’de katılımcıların yaş aralığına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Yaş aralığına göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 4.2. Katılımcıların cinsiyetlerine göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Cinsiyet	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven Aralığı		t	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	Kadın	128	3.15	0.68	-0.12	0.26	0.713	0.477
	Erkek	73	3.08	0.60				
Genel yeterlilik boyutu	Kadın	128	3.33	0.74	-0.27	0.15	-0.584	0.560
	Erkek	73	3.39	0.70				
Donanım yeterliliği boyutu	Kadın	128	3.46	0.66	-0.14	0.24	0.517	0.606
	Erkek	73	3.41	0.67				
Güvenlik ve işlevsellik yeterliliği boyutu	Kadın	128	3.32	0.72	-0.23	0.18	-0.241	0.810
	Erkek	73	3.34	0.66				
Oyun alanlarının yeterliliği	Kadın	128	3.25	0.47	-0.12	0.13	0.070	0.944
	Erkek	73	3.25	0.39				

Tablo 2’de katılımcıların cinsiyetlerine göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Cinsiyete göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 3. Katılımcıların medeni durumlarına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Medeni Durum	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven Aralığı		t	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	Evli	177	3.12	0.63	-0.36	0.22	-0.454	0.650
	Bekar	22	3.19	0.78				
Genel yeterlilik boyutu	Evli	177	3.36	0.70	-0.26	0.39	0.392	0.695
	Bekar	22	3.30	0.92				
Donanım yeterliliği boyutu	Evli	177	3.45	0.65	-0.36	0.22	-0.462	0.645
	Bekar	22	3.52	0.66				
Güvenlik ve işlevsellik yeterliliği boyutu	Evli	177	3.31	0.69	-0.46	0.17	-0.904	0.367
	Bekar	22	3.45	0.82				
Oyun alanlarının yeterliliği	Evli	177	3.25	0.43	-0.27	0.12	-0.752	0.453
	Bekar	22	3.32	0.53				

Tablo 3’te katılımcıların medeni durumlarına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Medeni duruma göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 4. Katılımcıların eğitim durumuna göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Eğitim Durumu	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven Aralığı		F	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	İlkokul	22	3.24	0.85	2.86	3.61	0.812	0.542
	Ortaokul	33	3.13	0.70	2.89	3.38		
	Lise	71	3.20	0.64	3.05	3.35		
	Üniversite	62	3.03	0.57	2.88	3.17		
	Yüksek Lisans	8	3.07	0.55	2.61	3.54		
	Doktora	5	2.84	0.46	2.27	3.41		
	Toplam	201	3.13	0.65	3.04	3.22		
Genel yeterlilik boyutu	İlkokul	22	3.10	1.07	2.63	3.58	2.015	0.078
	Ortaokul	33	3.12	0.86	2.81	3.43		
	Lise	71	3.52	0.58	3.38	3.66		
	Üniversite	62	3.36	0.65	3.20	3.53		
	Yüksek Lisans	8	3.38	0.53	2.93	3.82		
	Doktora	5	3.35	0.49	2.74	3.96		
	Toplam	201	3.35	0.73	3.25	3.45		
Donanım yeterliliği boyutu	İlkokul	22	3.27	0.81	2.91	3.63	0.608	0.694
	Ortaokul	33	3.36	0.62	3.14	3.58		
	Lise	71	3.52	0.61	3.37	3.66		
	Üniversite	62	3.47	0.69	3.30	3.65		
	Yüksek Lisans	8	3.45	0.62	2.93	3.97		
	Doktora	5	3.40	0.75	2.47	4.33		
	Toplam	201	3.45	0.66	3.35	3.54		
Güvenlik ve işlevsellik yeterliliği boyutu	İlkokul	22	3.20	0.92	2.79	3.61	0.502	0.774
	Ortaokul	33	3.27	0.68	3.03	3.52		
	Lise	71	3.35	0.70	3.18	3.51		
	Üniversite	62	3.34	0.62	3.19	3.50		
	Yüksek Lisans	8	3.62	0.70	3.04	4.21		
	Doktora	5	3.27	0.72	2.37	4.16		
	Toplam	201	3.33	0.70	3.23	3.42		
Oyun alanlarının yeterliliği	İlkokul	22	3.13	0.69	2.83	3.44	2.004	0.080
	Ortaokul	33	3.14	0.44	2.98	3.29		
	Lise	71	3.36	0.39	3.27	3.45		
	Üniversite	62	3.22	0.38	3.12	3.32		
	Yüksek Lisans	8	3.38	0.22	3.19	3.56		
	Doktora	5	3.11	0.25	2.80	3.43		
	Toplam	201	3.25	0.44	3.19	3.31		

Tablo 4’de katılımcıların eğitim durumuna göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Eğitim duruma göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 5. Katılımcıların meslek grubuna göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Meslek Grubu	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven Aralığı		F	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	Kamu	40	3.08	0.52	2.91	3.25	2.342	0.056
	Özel Sektör	37	2.99	0.65	2.77	3.20		
	Serbest Meslek	70	3.29	0.70	3.13	3.46		
	Emekli	23	2.90	0.60	2.65	3.16		
	Diğer	31	3.14	0.67	2.89	3.38		
	Toplam	201	3.13	0.65	3.04	3.22		
Genel yeterlilik boyutu	Kamu	40	3.35	0.59	3.16	3.54	0.493	0.741
	Özel Sektör	37	3.30	0.58	3.11	3.50		

	Serbest Meslek	70	3.31	0.77	3.13	3.50		
	Emekli	23	3.54	0.66	3.26	3.83		
	Diğer	31	3.35	0.95	3.00	3.71		
	Toplam	201	3.35	0.73	3.25	3.45		
Donanım yeterliliği boyutu	Kamu	40	3.42	0.65	3.21	3.63		
	Özel Sektör	37	3.55	0.72	3.31	3.79		
	Serbest Meslek	70	3.50	0.54	3.37	3.63	1.186	0.318
	Emekli	23	3.19	0.75	2.87	3.51		
	Diğer	31	3.43	0.78	3.15	3.72		
	Toplam	201	3.45	0.66	3.35	3.54		
Güvenlik ve işlevsellik yeterliliği boyutu	Kamu	40	3.29	0.70	3.07	3.52		
	Özel Sektör	37	3.50	0.64	3.28	3.71		
	Serbest Meslek	70	3.31	0.70	3.14	3.48	1.141	0.338
	Emekli	23	3.41	0.73	3.09	3.72		
	Diğer	31	3.15	0.72	2.88	3.42		
	Toplam	201	3.33	0.70	3.23	3.42		
Oyun alanlarının yeterliliği	Kamu	40	3.21	0.33	3.11	3.32		
	Özel Sektör	37	3.29	0.43	3.15	3.43		
	Serbest Meslek	70	3.29	0.44	3.19	3.40	0.579	0.678
	Emekli	23	3.17	0.45	2.98	3.37		
	Diğer	31	3.20	0.55	3.00	3.41		
	Toplam	201	3.25	0.44	3.19	3.31		

Tablo 5’te katılımcıların meslek grubuna göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Meslek grubuna göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 6. Katılımcıların çocuk sayısına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Çocuk Sayısı	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven Aralığı		F	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	Yok	15	3.04	0.47	2.78	3.30		
	1	17	3.08	0.52	2.81	3.35		
	2	64	3.09	0.61	2.94	3.24		
	3	59	3.26	0.71	3.07	3.44	0.973	0.435
	4	31	2.97	0.67	2.73	3.22		
	5 ve üzeri	15	3.20	0.75	2.79	3.61		
	Toplam	201	3.13	0.65	3.04	3.22		
	Genel yeterlilik boyutu	Yok	15	3.45	0.64	3.10	3.80	
1		17	3.57	0.63	3.25	3.90		
2		64	3.30	0.64	3.14	3.46		
3		59	3.27	0.73	3.08	3.46	2.115	0.065
4		31	3.21	0.90	2.88	3.54		
5 ve üzeri		15	3.82	0.70	3.43	4.20		
Toplam		201	3.35	0.73	3.25	3.45		
Donanım yeterliliği boyutu		Yok	15	3.53	0.58	3.21	3.85	
	1	17	3.53	0.64	3.20	3.86		
	2	64	3.43	0.61	3.27	3.58		
	3	59	3.49	0.67	3.31	3.66	0.963	0.442
	4	31	3.24	0.81	2.94	3.53		
	5 ve üzeri	15	3.61	0.66	3.25	3.98		
	Toplam	201	3.45	0.66	3.35	3.54		

Güvenlik işlevsellik yeterliliği boyutu	Yok	15	3.40	0.86	2.93	3.87	1.775	0.120
	1	17	3.53	0.69	3.18	3.88		
	2	64	3.33	0.58	3.18	3.47		
	3	59	3.41	0.74	3.22	3.60		
	4	31	3.01	0.76	2.73	3.29		
	5 ve üzeri	15	3.36	0.67	2.98	3.73		
	Toplam	201	3.33	0.70	3.23	3.42		
Oyun alanlarının yeterliliği	Yok	15	3.31	0.35	3.12	3.51	1.967	0.085
	1	17	3.34	0.30	3.19	3.50		
	2	64	3.22	0.31	3.15	3.30		
	3	59	3.27	0.49	3.14	3.40		
	4	31	3.08	.57	2.87	3.29		
	5 ve üzeri	15	3.46	.52	3.17	3.75		
	Toplam	201	3.25	0.44	3.19	3.31		

Tablo 6’da katılımcıların çocuk sayısına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Çocuk sayısına göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, genel yeterlilik, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır ($p>0.05$).

Tablo 7. Katılımcıların oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması

	Oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığı	N	Ortalama	SS	Ortalama için %95 Güven		F	p
					Alt Sınır	Üst Sınır		
Hijyen ve aydınlatma yeterliliği boyutu	Haftada 1	48	3.07	0.66	2.88	3.26	0.455	0.809
	Haftada 2	72	3.12	0.62	2.98	3.27		
	Haftada 3	46	3.14	0.52	2.99	3.30		
	Haftada 4	16	3.12	0.47	2.87	3.38		
	Haftada 5 ve üzeri	7	3.00	1.19	1.90	4.10		
	Hiçbir zaman	12	3.37	0.98	2.74	3.99		
	Toplam	201	3.13	0.65	3.04	3.22		
Genel yeterlilik boyutu	Haftada 1 (1)	48	3.38	0.76	3.15	3.60	3.724	0.003* AF (1-4, 1-5, 1-6, 2-4, 2-5, 2-6, 3-4, 3-5, 3-5, 4-5, 4-6)
	Haftada 2 (2)	72	3.34	0.67	3.18	3.50		
	Haftada 3 (3)	46	3.39	0.54	3.23	3.55		
	Haftada 4 (4)	16	3.84	0.58	3.54	4.15		
	Haftada 5 ve üzeri (5)	7	2.79	1.25	1.63	3.95		
	Hiçbir zaman (6)	12	2.85	0.90	2.28	3.43		
	Toplam	201	3.35	0.73	3.25	3.45		
Donanım yeterliliği boyutu	Haftada 1	48	3.43	0.81	3.19	3.66	1.532	0.182
	Haftada 2	72	3.51	0.51	3.39	3.63		
	Haftada 3	46	3.42	0.68	3.22	3.62		
	Haftada 4	16	3.63	0.46	3.38	3.87		
	Haftada 5 ve üzeri	7	2.86	0.85	2.07	3.65		
	Hiçbir zaman	12	3.37	0.80	2.86	3.88		
	Toplam	201	3.45	0.66	3.35	3.54		
Güvenlik ve işlevsellik yeterliliği boyutu	Haftada 1	48	3.24	0.86	2.99	3.49	1.228	0.298
	Haftada 2	72	3.40	0.59	3.26	3.54		
	Haftada 3	46	3.41	0.57	3.24	3.58		
	Haftada 4	16	3.35	0.69	2.98	3.72		
	Haftada 5 ve üzeri	7	3.10	1.18	2.00	4.19		
	Hiçbir zaman	12	2.97	0.73	2.51	3.44		

	Toplam	201	3.33	0.70	3.23	3.42		
Oyun alanlarının yeterliliği	Haftada 1	48	3.24	0.58	3.07	3.41		
	Haftada 2	72	3.26	0.31	3.18	3.33		
	Haftada 3	46	3.27	0.28	3.19	3.35		
	Haftada 4	16	3.42	0.30	3.26	3.57	1.403	0.225
	Haftada 5 ve üzeri	7	2.96	0.96	2.08	3.84		
	Hiçbir zaman	12	3.10	0.60	2.72	3.48		
	Toplam	201	3.25	0.44	3.19	3.31		

*p < 0.05, AF = Anlamlı Fark

Tablo 7’de katılımcıların oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığına göre çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının karşılaştırılması sunulmuştur. Buna göre oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığına göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık bulunamamıştır (p>0.05). Genel yeterlilik alt boyutunda ise oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığı ortalaması yüksek olan gruplar lehine anlamlı farklılık tespit edilmiştir (p<0.05).

TARTIŞMA VE SONUÇ

Çalışmanın bu bölümünde, araştırmanın genel amaçları çerçevesinde hazırlanan, alt problemler ve bu problemlere dönük ortaya çıkan bulgulara ait yorumlar ve tartışmalar yapılmıştır. Ayrıca, alanyazında bu araştırmanın bulguları ile benzerlik ya da farklılık gösteren çeşitli araştırma sonuçları irdelenmiş ve bu konuda tartışmalara yer verilmiştir.

Yapılan araştırmalarda çocukların birçok yönden gelişiminde oyunların etkin rol oynadığı ön plana çıkmıştır (Alıncak, 2016; Alıncak, 2017; Ginsburg, 2007). Bunun yanında oyun alanlarının çocukların motor gelişimlerinde ve sağlıklı olmalarında oldukça etkili olduğu belirtilmektedir (Carson ve ark., 2017; Venetsanou ve Kambas, 2010). Ülkemizde oyun alanlarının yeterliliğine ilişkin farklı çalışmalar ortaya konulmuştur. Bu çalışmalar gerçekleştirilirken farklı ölçme araçlarından ve farklı kriterlerden yararlanılmıştır (Duman ve Koçak, 2013; Şişman ve Özyavuz, 2010; Yılmaz ve Bulut, 2002).

Oyun alanları içerisinde gerçekleştirilen oyunların çocukların yaratıcılık ve bağımsızlıklarını desteklediği ifade edilebilir. Bu alanlar, koşma, atlama, zıplama, fırlatma, sallanma, tırmanma, kazma, binme, kayma, yakalama gibi farklı faaliyetlere imkân tanımakta ve yeni beceriler kazanılmaktadır. Bu alanlarda gerçekleştirilen oyunların, çocukların birlikte oyun oynamalarına ve bunun yanında sosyalleşmelerinde etkili olmaktadır. Aynı zamanda oyun alanlarının çocukların saldırgan davranmalarında olumlu anlamda fayda sağladığı, çocuktaki fazla enerjinin birikimini attığını, olumlu benlik gelişimini desteklediğini ve çevreye karşı daha olumlu bir tutum içinde olmaktadır (Sevinç, 2004). Günümüzdeki oyun alanlarına baktığımızda çoğunun birbiriyle aynı olduğu, ticari olarak bakıldığı ve belirli bir plan dâhilinde yapılmadığı görülmektedir. Aynı zamanda yapılan oyun alanları ile ilgili herhangi bir araştırma yapılmadığı, çocukların istek ve beklentilerine cevap vermemektedir. Hâlbuki oyun alanlarının her açıdan çocukların gelişimini ve geliştirmeleri açısından etkili alanlar olması gerekmektedir (Bal, 2005).

Nüfusun kentlerde yoğunlaşması ile okul ve kapalı alanların yanı sıra açık oyun alanları da çocuğun ruhsal ve fiziksel gelişiminde önemli bir ihtiyaç haline gelmiştir. Ayrıca oyun alanları tasarlanırken mekânın güvenliği ve sağlamlığı da dikkatle ele alınmalı ve çocuğun sağlığını

korunmalıdır (Fanusçu, 1994). Çocuklar için oyun salt eğlenceli etkinlik olmasının ötesinde aynı zamanda iletişim aracıdır. Oyun alanları tasarlanırken sadece engelli çocuklar için izole edilen mekânlardan kaçınmak gerekir. Tüm çocukların birlikte vakit geçirebilmesi paylaşmayı, empatiyi, farklılıkları anlamayı ve iletişim kurmayı öğrenmelerini sağlamaktadır. Çocuk oyun alanlarında farklı fiziksel özelliklere sahip çocukların birlikte oynamalarını sağlayacak uygulamalara yer verilmesi de kamu hizmetinde ayrı bir sorumluluk getirmektedir (Uslu ve Shakouri, 2012).

Konuyla ilgili olarak gerçekleştirilen çalışmada, ebeveynlerin görüşlerine göre, çocukların dijital oyun oynamalarındaki yaygınlığın sosyal becerilerine olumsuz etki ettiği belirtilmiştir. Günümüzde oyunların gelenekselden dijitale dönüştüğü ve dijital oyunlara ilginin arttığı düşünüldüğünde; oyun alanlarında çocukların ilgisini çekebilecek aynı zamanda gelişimlerine olumlu katkı sağlayabilecek oyun araçlarının artması ve uygun oyun araç ve türlerinin seçilmesi gerekmektedir (Kutner ve ark., 2008).

Katılımcıların yaş değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı tespit edilmiştir. Demir (2019) ele aldığı çalışmada ölçeğin tüm alt boyutlarında yaş gruplarına göre anlamlı farklılık olduğunu ifade etmiştir. Erten ve Demir (2019)'in Düzce'deki bir ilkokulda, ilkokul öğrencilerinin gelişimi üzerine çocuk oyun alanları ile ilgili yaptıkları çalışmada çocuklarının yaşları ile grup oyunlarını oynamaları yönünde doğrudan bir ilişki olduğu ve grup oyunlarındaki oyun oynama süresinin derslerinde olan başarılarını arttırdığı sonucuna ulaşılmıştır. Oyun alanlarının boş ve müsait kısımlarında yaşı büyük çocuklar ağırlıklı olarak kendi oyunlarını kurup oynadıkları gözlemlenmiştir.

Katılımcıların cinsiyet değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı görülmüştür. Yapıcı ve arkadaşları (2019)'nın Ankara ve arkadaşları (2021)'nin Aksaray'da ele aldıkları çalışmalarda cinsiyet değişkeni ile oyun alanlarının kullanımında anlamlılık olmadığı ifade edilmiştir. Aynı şekilde Öcal ve arkadaşları (2022), çalışmalarında ebeveynlerin cinsiyet değişkeni ile çocuk oyun alanları arasında istatistiksel anlamda farklılık bulamamıştır. Bu çalışmaların bulgularımızla benzerlik gösterdiğini söyleyebiliriz. Demir (2019) yapmış olduğu çalışmada oyun alanları değerlendirme ölçeği alt boyutlarının cinsiyete göre ortalamaları ve bu ortalamalar arasındaki farkın anlamlı düzeyde farklılık gösterdiği belirtilmiştir. Ayrıca Hijyen, aydınlatma, genel yeterlilik, donanım yeterlilik, güvenlik, işlevsellik ve oyun alanı yeterliliği genel düzeyi için erkeklerin ortalaması kadınların ortalamasından anlamlı derecede daha yüksek olduğu tespit edilmiştir.

Katılımcıların medeni durum değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı tespit edilmiştir. Demir (2019) yapmış olduğu çalışmada katılımcıların oyun alanlarının yeterliliği ile medeni durumu arasında anlamlı farklılık olduğunu ifade etmiştir. Buna göre ölçeğin genelinde evli katılımcıların bekâr olanlardan daha yüksek puan elde ettiği sonucuna ulaşılmıştır.

Katılımcıların eğitim durumu değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı tespit edilmiştir. Demir (2019) yürütmüş olduğu çalışmada katılımcıların oyun alanlarının yeterliliği ile eğitim durumu değişkeni açısından anlamlı farklılık olduğu bulgularına ulaşmıştır. Dolayısıyla

eğitim seviyesinin artmasıyla birlikte gerek hijyen ve aydınlatma yeterliliği gerekse de güvenlik ve işlevsellik yeterliliğinin değerlendirmesinin düşüş gösterdiği belirtilmiştir.

Katılımcıların meslek grubu değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı tespit edilmiştir. Demir (2019) ele aldığı çalışmada oyun alanlarının yeterliliği meslek arasında anlamlı düzeyde farklılık olduğu sonucuna ulaşmıştır. Ayrıca bu çalışmada emekli meslek gurubunda olan bireylerin yeterlilik derecesinin diğer meslek gruplarına göre daha düşük seviyede olduğunu düşündükleri tespit edilmiştir. Emeklilerin daha fazla boş vakti olduğu için çok daha fazla bu alanları kullanmaktadırlar. Bu nedenle hem sık kullandıkları için alanın eksiklerini çok daha rahat görmektedirler, hem de yine bu sık kullanıma bağlı olarak alanın konfor, hijyen gibi özellikleri hakkında çok daha fazla bilgi sahibi olabilmektedirler.

Katılımcıların çocuk sayısı değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin tüm alt boyutlarında anlamlı bir farklılık olmadığı tespit edilmiştir. Demir (2019) tarafından yapılan çalışmada Bireylerin oyun alanlarının yeterliliği ile çocuk sayısı arasında anlamlı farklılık olduğu görülmüştür. Ayrıca çocuk sayısı daha çok olan bireylerin, çocuğu olmayanlara nazaran oyun alanlarından daha çok yararlandıkları belirtilmiştir.

Katılımcıların oyun alanlarını kullanma sıklığı değişkeni açısından oyun alanlarının karşılaştırmasına baktığımızda; ölçeğin; oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığına göre yapılan karşılaştırmada hijyen ve aydınlatma yeterliliği, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık olmadığı, genel yeterlilik alt boyutunda ise oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığı ortalaması yüksek olan gruplar lehine anlamlı farklılığın olduğu tespit edilmiştir. Demir (2019) çalışmada oyun alanlarının yeterliliği ile oyun alanlarını kullanım sıklığı arasında anlamlı farklılık olduğunu belirtmiştir. Öcal ve arkadaşları, (2022) yürüttükleri çalışmada ebeveynlerin çocuk oyun alanlarını kullanım sürelerine göre incelendiğinde hijyen ve aydınlatma yeterliliği alt boyutunda gruplar arasında istatistiki olarak farklılık olduğunu tespit etmişlerdir. Kısakürek ve arkadaşları (2018)'nin Kahramanmaraş ilinde yaptığı çalışmada, çocuk oyun alanlarının kullanım sürelerine göre haftada bir kez kullananların genellikle hafta sonunu tercih ettiklerini ve çocuk oyun alanlarında daha fazla vakit geçirdikleri görülmüştür. Aynı biçimde Şişman ve Özyavuz (2010) Tekirdağ ilinde yaptıkları çalışmada, çocuk oyun alanlarının kullanımında katılımcıların %40 gibi bir oranda haftada bir gün kullandıkları belirtilmiştir.

Sonuç olarak ebeveynlerin oyun alanlarının yeterliliğinin yaş, cinsiyet, medeni durum, eğitim durumu, meslek grubu ve çocuk sayısı değişkeni açısından anlamlı bir farklılık olmadığı görülmüştür. Ebeveynlerin oyun alanlarının yeterliliği ile oyun alanlarını kullanma sıklığı değişkeni açısından ölçeğin hijyen ve aydınlatma yeterliliği, donanım yeterliliği, güvenlik ve işlevsellik yeterliliği ve oyun alanlarının yeterliliği alt boyutlarında anlamlı farklılık olmadığı, genel yeterlilik alt boyutunda ise oyun ve rekreatif alan kullanma sıklığı ortalaması yüksek olan gruplar lehine anlamlı farklılığın olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

ÖNERİLER

- Oyun alanlarının bilinçli bir biçimde kullanılması ve kullanıcıların bilinçlendirilmesi gerekir.

- Oyun alanlarının kullanımına ilişkin farklı ülkelerde yapılan araştırmalar incelenebilir.
- Oyunun önemine ilişkin programlar ve etkinlikler düzenlenebilir.
- Ebeveynlere oyunların yararları ve oyun alanlarının önemi ile ilgili farklı eğitim seminerleri yapılabilir.
- Yapılan oyun alanlarını çocukların istek ve beklentilerine göre yapılması sağlanmalıdır.
- Çocuk oyun alanları yapılırken fiziksel ve sosyal anlamda gerekli güvenlik önlemleri göz önünde bulundurulmalıdır.
- Çocuk oyun alanlarının yapımı sırasında bireysel farklılıklar dikkate alınarak dezavantajlı çocuklar görmezden gelinmemelidir.

KAYNAKÇA

- Aksoy, A. B., & Dere Çiftçi, H. (2018). Oyun alanı materyal ve oyuncaklar. İçinde A. B. Aksoy (Ed.), *Çocuk ve oyun* (pp. 58-83). Hedef.
- Alıncak, F. (2016). Attitudes of secondary school students including physical activity involving playing games. *European Journal of Physical Education and Sport Science*, 2(3), 1-14.
- Alıncak, F. (2017). Attitudes of primary school teachers towards playing games that involve physical activity. *European Journal of Education Studies*, 3(1), 202-216.
- Aly Amer, M. M. (2019). *Designing playgrounds for all children: All-inclusive adventure playground for the city of Arlington, Texas* (Master's thesis). The University of Texas at Arlington.
- Arslan, Y., & Bulgu, N. (2010). Oyun yoluyla sosyalleşme. *Pamukkale Spor Bilimleri Dergisi*, 1(1), 8-22.
- Bal, A. (2005). *Zonguldak kenti yeşil alan sistemindeki çocuk oyun alanlarının durumunun peyzaj mimarlığı ilkeleri açısından irdelenmesi* (Yüksek mimarlık tezi). Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, Peyzaj Mimarlığı Anabilim Dalı.
- Başal, H. A. (2007). Geçmiş yıllarda Türkiye'de çocuklar tarafından oynanan çocuk oyunları. *Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 20(2), 243-266.
- Bergen, D. (2006). Reconciling play and assessment standards. In D. P. Fromberg & D. Bergen (Eds.), *Play from birth to twelve and beyond: Contexts, perspectives, and meanings* (pp. 233-240). Routledge.
- Burriss, G. K., & Tsao, L. (2002). How much do we know about the importance of play in child development? *Childhood Education*, 78(4), 230-233.
- Carson, V., Rahman, A. A., & Wiebe, S. A. (2017). Associations of subjectively and objectively measured sedentary behavior and physical activity with cognitive development in the early years. *Mental Health and Physical Activity*, 13, 1-8.
- Demir, B. (2019). *Çocuk oyun alanları ve rekreatif alanların kullanıcıları açısından değerlendirilmesi (Çankırı ili örneği)* (Yüksek lisans tezi). Kırıkkale Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü.
- Duman, G., & Koçak, N. (2013). Çocuk oyun alanlarının biçimsel özellikleri açısından değerlendirilmesi: Konya ili örneği. *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, 11(1), 64-81.
- Erten, M., & Demir, Z. (2019). Çocuk oyun alanlarının ilkökul öğrencilerinin gelişimi üzerine etkilerinin araştırılması: Düzce Cumhuriyet İlkokulu örneği. *Düzce Üniversitesi Orman Fakültesi Ormanlık Dergisi*, 15(1), 11-23.
- Fanusçu, M. (1994). Çocuk oyun alanları. *Journal of the Faculty of Forestry Istanbul University*, 44(1-2), 145-154.
- Fırat, H. (2013). Çocuk oyunları-egitim ilişkisi: Bezirgân Başı örneği. *Electronic Turkish Studies*, 8(13), 885-896.
- Ginsburg, K. R. (2007). The importance of play in promoting healthy child development and maintaining strong parent-child bonds. *Pediatrics*, 119(1), 182-191.
- İnan Kaya, G. (2018). Oyun, gelişim ve tarihsel olarak oyunun eğitimdeki yeri. *Ulusal Eğitim Akademisi Dergisi (UEAD)*, 2(1), 66-78.

- İşler, H. (2024). *10-14 yaş grubu oryantiring sporcularının oyunsallık ve psikolojik dayanıklılık düzeylerinin yarışma performansına etkisinin incelenmesi* (Yüksek lisans tezi). Gazi Üniversitesi, Eğitim Bilimleri Enstitüsü.
- Karasar, N. (2014). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Nobel Yayın Dağıtım.
- Kısakürek, Ş., Külahlıoğlu, M., & Ardiç, E. (2018). Kent parklarındaki çocuk oyun alanlarının kullanıcı istekleri açısından irdelenmesi. *İnönü Üniversitesi Sanat ve Tasarım Dergisi*, 8(17), 36-46.
- Kutner, L. A., Olson, C. K., Warner, D. E., & Hertzog, S. M. (2008). Parents' and sons' perspectives on video game play: A qualitative study. *Journal of Adolescent Research*, 23(1), 76-96.
- Öcal, T., Metin, S. N., & Çar, B. (2022). Çocuk oyun alanlarının farklı değişkenler açısından değerlendirmesi üzerine bir alan çalışması. *Gaziantep Üniversitesi Spor Bilimleri Dergisi*, 7(1), 85-94.
- Ökcün-Akçamuş, M. (2019). *Oyun öğretimi 1- Oyunun tarihçesi*. Erişim tarihi: 20.04.2019, <https://docplayer.biz.tr/106097181-Oyun-ogretimi-1-oyunun-tarihcesi-drmeral-cilem-okcun-akcamus.html>.
- Pilten, P., & Pilten, G. (2013). Okul çağı çocuklarının oyun kavramına ilişkin algılarının ve oyun tercihlerinin değerlendirilmesi. *Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 9(2), 15-31.
- Sağlam, M., & Aral, N. (2016). Tarihsel süreç içerisinde çocuk ve çocukluk kavramları. *Çocuk ve Medeniyet Dergisi*, 1(2), 43-56.
- Sevinç, M. (2004). *Erken çocukluk gelişimi ve eğitiminde oyun*. Morpa Kültür Yayınları.
- Şişman, E., & Özyavuz, M. (2010). Çocuk oyun alanlarının dağılımı ve kullanım yeterliliği: Tekirdağ örneği. *Tekirdağ Ziraat Fakültesi Dergisi*, 7(1), 13-22.
- Toran, M., Ulusoy, Z., Aydın, B., Deveci, T., & Akbulut, A. (2016). Çocukların dijital oyun kullanımına ilişkin annelerin görüşlerinin değerlendirilmesi. *Kastamonu Eğitim Dergisi*, 24(5), 2263-2278.
- Ulaş, M., & Ayan, S. (2016). Çocuk oyun alanları değerlendirme ölçeği: Geçerlik-güvenirlik çalışması. *CBÜ Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 11(2), 10-24.
- Uslu, A., & Shakouri, N. (2012). Engelli çocuklara dost oyun alanı ve dış mekân tasarımı. *Erciyes Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü Dergisi*, 28(5), 367-374.
- Venetsanou, F., & Kambas, A. (2010). Environmental factors affecting preschoolers' motor development. *Early Childhood Education Journal*, 37(4), 319-327.
- Yapıcı, H., Ayan, S., Orhan, R., & Ünver, R. (2019). Assessment of children's playgrounds in Ankara province by parents. *International Journal of Fitness, Health, Physical Education & Iron Games*, 2(6), 80-90.
- Yılmaz, A., & Öcal, T. (2021). Aksaray ilindeki çocuk oyun alanlarının çeşitli değişkenler açısından incelenmesi. *Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 15(1), 162-171.
- Yılmaz, M., & Erduran, N. (2015). *Oyun dünyam dünyam oyun: Çocuk oyunları el kitabı*. Ankara: Eğiten Kitap.
- Yılmaz, S., & Bulut, Z. (2002). Kentsel mekanlarda çocuk oyun alanları planlama ve tasarım ilkeleri. *Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesi Dergisi*, 33(3), 345-351.
- Yüksel, A. (2013). *Sınıf öğretmenlerinin sınıf yönetimi becerilerinin değerlendirilmesi (Afyonkarahisar ili örneği)* (Yüksek lisans tezi). Gazi Üniversitesi, Ankara.

EXTENDED ABSTRACT

Evaluation of Children's Playgrounds from the Perspective of Parents (The Case of Gaziantep Province)

Many researches have been conducted on play from past to present and therefore there are many definitions of play. Huizinga emphasizes that play provides culture transfer and is a very important factor for human beings. He also states that play has an important place in culture and society (Yılmaz & Erduran, 2015). Games have their own unique, imprecise rules and culture. The child expresses the experiences he/she has gained in his/her life and what he/she sees around him/her by emulating. In this process, the concept of play emerges (Arslan & Bulgu, 2010; Sağlam & Aral, 2016). Play is expressed as a universal language; children learn by playing games and the development of the child who plays games is positively affected. Children who play make sense of themselves and their world (Aly Amer, 2019). Burriss and Tsao (2002) emphasized that play should not only be seen as a fun activity, but that children learn many deep meanings while playing. While the child plays the game, which is his/her basic need, he/she also acquires the skills necessary for survival while playing. The reasons why play is so important are that the child participates in the game voluntarily, can direct the game as he/she wishes, and can express his/her feelings and thoughts in the game as he/she wishes (Pilten & Pilten, 2013).

Play is the child's most natural learning and communication tool. Play, which has an important place in the child's life, especially in the preschool period, prepares the child for life. Play supports children in terms of cognitive, physical, psychosocial and language development and academic skills (Bergen, 2006). In this respect, it shows multidimensionality. Namely, both learning takes place and the information learned is maintained by using it (İnan Kaya, 2018).

The child spontaneously learns the knowledge and experience required for the continuation of life while playing. Play is as important as nutrition and sleep for the healthy development of preschool children (Kaytez & Durualp, 2014). Play behavior both contributes to the child's individual development areas and mediates the transfer of cultural elements between generations (Çukur, 2011). Play is also used by developmental psychologists to collect the necessary information in the diagnostic process in the context of characteristics such as mental development, psychosocial development, thought structure and schemas (Özdoğan, 2014).

Play develops many skills in children such as cooperation, sharing, getting to know the environment and interacting with it, self-management, and learning unwritten rules of etiquette in society. Children solve the problems they encounter through play and gain a sense of empathy (Ulutaş, 2011; Ünal, 2009). Considering these evaluations, we can say that children's playgrounds affect children in many ways. From this point of view, this study aims to evaluate children's playgrounds in terms of parents.

This study is a descriptive research in survey model. It is aimed at evaluating children's playgrounds in terms of parents. The survey model is a research model that aims to determine a past or current situation as it exists. The event, individual or object that is the subject of the research is tried to be defined in its own conditions and as it is. No effort is made to change or influence them in any way. The thing to be known exists and is there. The important thing is to observe and determine it appropriately (Karasar, 2014). The study was conducted on a voluntary basis on the parents of children using playgrounds located in different areas in

Gaziantep province in 2023. 232 parents voluntarily participated in the study. Incomplete or incorrectly completed scales were excluded from the study and the scales completed by a total of 201 parents (128 female, 73 male) were evaluated within the scope of the study. As the data collection tool of the research, the “Children's Playground Assessment Scale (CGAS)” developed by Ulaş and Ayan (2016), whose validity and reliability analyzes were conducted, was used by obtaining permission from the developer of the scale via e-mail.

When we look at the comparison of the playgrounds of the participants in terms of age variable; it was determined that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. Demir (2019) stated in his study that there was a significant difference in all sub-dimensions of the scale according to age groups. In the research conducted by Erten and Demir (2019) on children's playgrounds on the development of primary school students in a primary school in Düzce, it was concluded that there is a direct relationship between the ages of children and their playing group games and that the playing time in group games increases their success in their lessons. It was observed that in the empty and available parts of the playgrounds, older children predominantly set up and play their own games.

When we look at the comparison of playgrounds in terms of gender variable of the participants; it was seen that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. In the studies conducted by Yapıcı et al. (2019) in Ankara and Yılmaz and Öcal (2021) in Aksaray, it was stated that there was no significance in the use of playgrounds with gender variable. Likewise, Öcal et al. (2022) found no statistical difference between the gender variable of parents and children's playgrounds in their study. We can say that these studies are similar to our findings.

When we look at the comparison of the playgrounds of the participants in terms of marital status variable; it was determined that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. Demir (2019) stated in his study that there was a significant difference between the adequacy of the playgrounds and the marital status of the participants. Accordingly, he concluded that married participants scored higher than single participants in the scale.

When we look at the comparison of playgrounds in terms of the participants' educational status variable; it was determined that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. In his study, Demir (2019) found that there was a significant difference between the adequacy of the playgrounds of the participants and the educational status variable. Therefore, it was stated that with the increase in the level of education, the evaluation of both hygiene and lighting adequacy and safety and functionality adequacy decreased.

When we look at the comparison of playgrounds in terms of the participants' occupational group variable; it was determined that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. Demir (2019) concluded in his study that there is a significant difference between the adequacy of playgrounds and occupation. In addition, in this study, it was determined that individuals in the retired occupational group thought that the degree of adequacy was lower than other occupational groups. Since retired people have more free time, they use these areas much more. For this reason, they can see the deficiencies of the area much more easily because they use it frequently, and they can have much more information about the features of the area such as comfort and hygiene due to this frequent use.

When we look at the comparison of playgrounds in terms of the number of children of the participants; it was determined that there was no significant difference in all sub-dimensions of the scale. In the study conducted by Demir (2019), it was observed that there was a significant difference between the adequacy of individuals' playgrounds and the number of children. It was also stated that individuals with more children benefit from playgrounds more than those without children.

When we look at the comparison of playgrounds in terms of the frequency of use of playgrounds by the participants, it was determined that there was no significant difference in the sub-dimensions of hygiene and lighting adequacy, equipment adequacy, safety and functionality adequacy and adequacy of playgrounds in the comparison made according to the frequency of use of play and recreational areas, while there was a significant difference in favor of the groups with a high average frequency of use of play and recreational areas in the general adequacy sub-dimension. Demir (2019) stated in his study that there was a significant difference between the adequacy of playgrounds and the frequency of use of playgrounds. Özal et al. (2022) found that there was a statistical difference between the groups in the sub-dimension of hygiene and lighting adequacy when analyzed according to the duration of use of children's playgrounds by parents.

As a result, it was seen that there was no significant difference in the adequacy of playgrounds in terms of age, gender, marital status, educational status, occupational group and number of children. It was concluded that there was no significant difference in the sub-dimensions of hygiene and lighting adequacy, equipment adequacy, safety and functionality adequacy and adequacy of playgrounds in terms of the adequacy of playgrounds and the frequency of use of playgrounds by parents, and that there was a significant difference in favor of the groups with a high average frequency of use of play and recreational areas in the general adequacy sub-dimension.



Journal of Education and New Approaches

Makale Bilgileri:	Çocuk Oyun Alanlarının Ebeveynler Açısından Değerlendirilmesi (Gaziantep İli Örneği)
Makale Türü:	Araştırma Makalesi
Geliş Tarihi:	11.06.2024
Kabul Tarihi:	25.10.2024
Yayın Tarihi:	30.12.2024
Sorumlu yazar	Fikret Alıncak alıncakfikret27@gmail.com
Değerlendirme:	Çift Taraflı Kör Hakemlik
Etik Beyan:	* Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde bilimsel ve etik ilkelere uyulduğu ve yararlanılan tüm çalışmaların kaynakçada belirtildiği beyan olunur. ** Bu araştırma, Gaziantep Üniversitesinin Sosyal ve Beşeri Bilimler Etik Kurulununun 06/06/2023 tarihli 07 sayılı kararı ile alınan izinle yürütülmüştür.
Benzerlik Taraması:	Yapıldı / Turnitin
Etik Kurul Kararı:	Etik Kurul Kararından muafır.
Katılımcı Rızası:	Katılımcılardan Bilgilendirilmiz Gönüllü Olur Formu alınmıştır.
Mali Destek:	Çalışma için herhangi bir kurum ve projeden mali destek alınmamıştır.
Çıkar Çatışması:	Çalışmada kişiler ve kurumlar arası çıkar çatışması bulunmamaktadır.
Yazar Katkısı	Bütün yazarlar eşit katkıda bulunmuşlardır.
Telif Hakları & Lisans:	Dergi, dergide yayınlanan çalışmalarının telif hakkına sahiptir ve çalışmaları Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License altında yayımlanmaktadır.